

Takže já bych se zeptal na první věc: Jak ses vůbec dostal k tomu, žes šel prodávat Novej Prostor? Jak ses o tom dověděl, nebo jak, co Tě k tomu vedlo?

Úplně přesně jako datum Ti neřeknu, to si nevzpomínám, ale chodím pravidelně nakupovat do Alberta, k Albertovi tady na Hrnčířskou jó, a tam prostě kolega normálně prodával... několikrát jsem šel vokolo, říkám si doprkýnka zeptat se, proč ne. Oslovil jsem ho jó, dali jsme se do řeči, potykali jsme si, tam, tam, zejta, pozětří, todlecto, bum. A dělám to. Asi takhle. Úplně náhodou, sám vod sebe, že se se ním takle.

No a jaký okolnosti tě vedli, já myslím ta situace, jako která k tomu vedla.

Jó takhle. Nebudu hovořit vo tom, co sem dělal předtím nebo takhle. Pokud se k tomu dostanem, může bejt. Ovšem, mě se stalo to, že jsem 16. prosince loňskýho roku vyhořel. Sakum prsk se vším. Přišel jsem o všechno, přišel jsem, žádný detaily, pokud by ses chtěl zeptat, přišel jsem o všechno, ale úplně o všechno, vo pitomý brejle, vo občanku, úplně vo všechno, tak jsem začínal vlastně úplně od píky. Jó? A zaměstnání a kontakt a bydlení a já nevym co všechno, bohužel. Takže úplně cokoli, jakkoli, jó, jakýkoliv možnosti. Vyzkoušel jsem spoustu věcí a toto byla jedna z prvních, co jsem vlastně začal dělat.

A předtím? Zaměstnání?

Je mi jedna padesát jo, takže já jsem prošel třiadvacet zaměstnání. Opravdu kde sem třiadvacetkrát dělal na smlouvu a tak dál jo? Někde deset let, někde půl roku, někde rok, zas to nemá smysl jmenovat jó, ale dělal jsem strojní průmyslovku, dvanáct nebo třináct roků jsem dělal v 1. brněnské jako rýsovače, pak jsem jezdil s jeřábem, dělal jsem v kamionové dopravě, u ochranky, jako u černejch šerifů psovoda, ... u popelářů, no prostě třiadvacet zaměstnání.

A to poslední zaměstnání?

Poslední zaměstnání... uklízel jsem baráky. U Algoby jo, tady na Hrnčířské. A to sem dělal mysim loni v..., loni toudle dobou, duben, květen, mysim jenom měsíc a půl nebo dva měsíce a pak sem to musel nechat to místo, protože tam přišla nějaká paní, poloviční pracovní..., teda poloviční důchod a tam jako přednost jako zdravej... jo takže... jinak na pracáku su teď vedenej teda jo.

Jasně. A když bych se zeptal ještě. Okolnosti toho. Tys říkal žes vystřídal hodně těch zaměstnání. Co tě k tomu vedlo, nebo respektive...

Né takhle. Když jsem začal, dodělal jsem školu a takdál, na vojnu, po vojně jsem se voženil, neklapalo to rozvedl jsem se..., první motivace, to bylo ještě dřív, nebudu hovořit... o jaké době, no ale prostě před dvaceti pětadvaceti lety jó, v té době byl problém s bydlením. Tak prostě existovaly instituce, kdes prostě nastoupil, dostals byt jó, a tak dál. Tak jsem střídal zaměstnání zezáčátku kvůli bytu, pak jsme se rozvedli, umřela máma, naši se rozvedli a tak dál, zas soukromý problémy, z toho důvodu, jó, podnájem a tak dál, takže to bylo takový dost složitý. O tom by se dalo mluvit dvě hodiny.

Takže manželku, nebo rodinu máš?

Takhle... ženil jsem se, nebo takhle. Synovi je teďka vosumadvacet, v dubnu jo, a rozvedené su skoro čtyřadvacet roků, jó? To mysme se rozváděli... Poznali jsme se, všechno dobrý, ovšem protože jsem dělal historickém šerm, byl jsem u hasičů a tak dále, sportovně, no vlastně sportoval jsem od malička, žena byla úplně jiného ražení. Voba jsme si rádi zatancovali, pokecali jo? To bylo v zimě, ovšem v létě bohužel. Vzali jsme se, narodil se

kluk, nerozuměli jsme si, podala si žádost o rozvod, za deset minut jsme byli rozvedení a nebylo co řešit. Všechno k tomu. Nebo máš ještě něco?

Nó ještě bych se zeptal, jaká byla vlastně ta celková situace předtím než začals prodávat ten Novej Prostor. Jak vlastně, jak se Ti žilo? Jak vycházel s prachama a tak.

Podívej se. Protože su sám jo, momentálně nemám žádnou vážnou známost nebo takhle, bydlel jsem po podnájmech a tak dál, není to žádněj, žádná legrace. Měl jsem svůj byt potom, ve městě, tady na Orlí, tam jsem žil dvanáct roků... Bráška potom odešel pryč, tak jsem se přestěhoval k němu, ovšem zas ten byt šel, ten velkej byt šel do privatizace, tak 450 tisíc koupit ho, což nemám, tak jsme se domluvili, že to prostě pustíme a jak jsem ho vyklidil, vymaloval, dal to pořádku, tak jsem měl pár věcí jenom ve sklepe jo a vyhořel jsem, takže jsem přišel aji vo ten zbytek, takže konec hry. Takže momentálně bydlím na ubytovně jo, a postupně od té Armády spásy, noclehárna, ubytovna a teď už to je jakž takž dobrý, a výhledově bych chtěl buď svobodárku, nebo potom už něco svýho, ale to chce zas našetřit prachy. Kromě tady tohohle, že prodávám ten Prostor jo, tak už mám... bokovku přes distribuci kalendářů a tak dál... To já jsem kdysi dělal na Výstavišti ve World Trade Centrum, Středisko mezinárodního obchodu jo, tam jsme tiskli zase mapy a takovýhle věci, tak to jsem dělal dva roky... S tím, že mám nějaký zkušenosti přes tudlectu věc, tak teďka jsem se seznámil s kolegou, kterej zas tiskne kalendáře, tak jsme rozjeli tudlenctu akci tak to zas bude nějaká kačka... ale až v září jó... No a kromě toho samozřejmě sháním místo... a teď se mě naskytl, zrovna teď se mě naskytl, už jsem dvakrát jednal s šéfem prostě jednoho objektu tady v Brně, že bych tam dělal vrátnýho jo? Kdyby to vyšlo už by to bylo zdaleka zdaleka všechno vyřešený jo? A už by to začlo mít trošičku hlavu a patu. Protože tady tou distribucí, pardon prodejem toho Nového Prostoru, to je tak na přežití jo? Když si někdo myslí, že si člověk vydělá, tak ani omylem jo, protože teď si ty časopisy musím kupovat... Budu hovořit v jednotným čísle, když já si koupím, nebo takhle. Koupím jeden časopis za dvacet kaček, prodávám ho za třicet, a ještě pětikorunu z každýho prodanýho časopisu mě šéfová jako ukládá a to dostanu za měsíc potom naráz jo? Aby bylo nějaká celková suma. Kromě toho časopisu vychází třeba kazety, nebo vychází knížka jednou za čas jo? To je zas dotováno víc penězi a zas se to dělí. Takže toto je tak akorát na to, aby si člověk opravdu když dám příklad. Prodám pět časopisů, pětkrát tři je patnáct teda stopadesát korun, tak na tom vydělám desetikačku na každým jo, pětikačku koncem měsíce, ovšem to je tak akorát opravdu já kouřím, takže si koupím cigára, nějakou tu svačinu a pokud si platím nocleh, teď už je to jinačí, беру podporu, tu nejmenší co může bejt 2360 korun jo... Plus tady toto, takže to je akorát na to bydlení a teď žádný čarování na jídlo a na to. Takže to je velice skromný... Když si jednou za tejdén nebo za čtrnáct dnů zajdu zahrát kulec, nebo šipky, tak to je... svátek.

Takže když to srovnáš. Ta celková situace Tvoje, myslím teďka konkrétně finanční. Předtím než začals prodávat ten Novej Prostor a potom teďka. Když to srovnáš. Liší se to nějak výrazně?

No podívej. Samotnej ten prodej toho Nového Prostoru nemohu srovnávat s nějakou situací předtím jó, protože říkám... rozumím Ti. Před půl rokem, nebo před... by mě nenapadlo, že toto někdy budu dělat jo? Stane se. Před půl rokem... já už su vedeném na pracáku asi tři roky baj vočko jo? Mezi tím jsem dělal i u té strážní služby jako u černejch šerifů jako psovod, pak pejsek onemocněl, přišel jsem o to, přišel jsem i o kšeft... Protože tam psovoda jsem dělat nemohl, takže konec. A zas po určité stránce, v mejch letech, i když je mě jenom pětapadesát, nejsou žádněj dědek, tak to už není ve všech institucích zájem o takový lidi. Nikoho nezajímá strojní průmyslovka a takhle jo? Takže to je velice složitý sehnat bydlení a sehnat práci.

Jo. A před těma třema rokama, když říkal, žeš vlastně seš na pracáku a před tím. Tak ta situace předtím? Jaká byla?

To už je řádově, když zabřednu zpět, dejme tomu těch osm, deset roku jo?

V jednadevadesátým a v dvaadevadesátým. Dělal jsem... dispečera kamionové dopravy jo? Tam to bylo placený už úplně jinak, podle kšeftů a tak. Tam to bylo výborný. Ovšem krachlo to... Pak jsem dělal na tom Výstavišti, Středisko mezinárodního obchodu ty kalend. Pardon ty mapy a takovýchle věci. To bylo individuální, kolik jsem uzavřel smluv a takdál tolik bylo peněz. Tam to bylo jako v provizi. To znamená tam se stalo, že třeba když se zadařilo, a běhal jsem, tak jsem mohl mít teoreticky za den uzavřený, něco.. Nebo počítáno na peníze, za den jsem si třeba mohl vydělat dva tři tisíce, a z toho zase čtrnáct dnů nic. Takže tam to bylo individuální. To šlo jo? Ovšem bylo to takový vratký, takový nejistý. To nebyla práce jako stabilní jo? Protože to... jenom na rok dva. Já jsem to taky rok dva dělal. Jo? A potom to už bylo vyloženě na střídačku, co šlo, to šlo jo? Když byla možnost, dělal jsem zednickou jo? Pomohl jsem tam, pomohl jsem tam, pomohl jsem tam, pomohl jsem tam, co šlo, v létě sekání trávy a tak dál jo? Takže to... Nic stabilního. A hledám, pořád hledám něco stabilního, abych nemusel furt přemýšlet co za měsíc, co za dva. Pokud vyjde tady ten vrátněm jo? Je to perfektní, protože hovořil jsem s tím vedoucím jo? A ten řekl že to není.. Jo? Řekl jsem mu ty zkušenosti u těch černejch šerifů, tak říkal ne, ne, ne, my nejsme žádná jednotka takovádle, my jsme normální podnik jo? Takže tam budu placenej jako zaměstnanec podniku, tam nehrozí takovýchle nějaký odchylky. Nebudu hovořit přesně kolik bych měl vydělat, ale když to potom vedoucí jako... globalizoval, dal do kupy, tak sedum až deset tisíc jo? Podle šichet, podle příplatků a tak dál. Což by bylo jakž takž.

Hrubýho?

....Těch sedum až deset samozřejmě hrubýho jo? Takže čistého to se těžko dá odhadnout, že tam můžu mít službu i jak se říká zvolna nebo navíc nebo tak, počítám kdyby bylo tak sedum osum tisíc čistýho jo? Bylo by to ideální. Protože jsem sám a na tu potřebu bohatě stačí. I když na dnešní dobu je to vlastně málo jo? Ale zaplat'pánbu za to.

Když bych se zeptal na nějakou ideální práci, nebo to co bys, to co by se Ti líbilo. S tím, když uvážíš jaký máš vzdělání, jaký máš pracovní zkušenosti, jaký máš možnosti, jaká by byla taková ideální práce?

Podívej takhle Ti to řeknu. K tomu, co mě bavilo nemá smysl hovořit, protože já Ti říkám. Dělal jsem strojní průmyslovku, vod malička jsem cvičil, dělal jsem sportovní gymnastiku, pak jsem dělal 17 let historický šerm. Trošku jsem si čuchl k divadlu, trošku ke kaskadérství a tak dál, režie, slovo, muziku, to všechno bych ovládal jo? Kromě toho že si nepletu kladivo s hřebíkem, nebo ... sprav. renovovali jsme barák, postavili jsme barák jo? Parketářskou, podlahářskou, natěračskou jsme dělali s kamošem jako firma. Takže vono třeba se tomu člověk zasměje, ale Ferda Mravenec, práce všeho druhu a nakonec nic jo? A co by mě jako takhle bavilo... Práce s lidma jo? To znamená... Promiň, že to říkám zrovna Tobě, psychologie a takovýchle věci jo? Mohu malovat, písmomalířství a tak dál, prostě... byl sem zvyklej přes ten šerm, že sem ho dělal opravdu dlouho, scénáře muziku, slovo, divadlo, atak dál, ale práce s lidma. Jakákoliv práce s lidma, perfektní. Nemůžu, v mých letech si nemůžu vybírat, protože to bych musel opravdu mít školu a já nevím co všechno, kdysi sem chtěl bejt učitel matematiky a tělocviku a vůbec to nějak nevyšlo a začal jsem dělat strojní průmyslovku, což pro mě jo jako Siemens martinský pece a Krupovy soustavy, je to dobrá věc, ale v celým životě jsem to nikdy nepoužil jo?... Takže... můžu všechno toto o čem bych jako snil nebo co bych chtěl dělat, můžu dělat bokem jo? Ale jako živit se tím už těžko. To by se musel stát zázrak nějaký a... Sem tam ještě kolegům, když je zájem, nebo něco tak

nějakej ten scénář, nebo... na trénink se podívám jak šermují, nebo takhle, ale to už je sporadický, to je víceméně ťuk ťuk...

Jasně. Takže...

Já Ti to řeknu takhle jestli mohu. Když budu dělat toho vrátnýho, budu chodit na obchůzky a budu přemýšlet vo těchle věcech jo? Když budu mít chvílečku, vyluštím si křížovku, zahrám si kulec jo?... To mě baví moc, znám se ze Zoltánem Kováčem a takdál jo? Takže vono to zase... ať dělá cokoliv člověk, a když to děláš pořádně, tak je to věc jo? Protože nemá smysl dělat patnáct věcí naráz, ale konkrétní odpověď na to, co ses vlastně ptal. Kdybych si moh vybrat jo? Práce s lidma, s lidma, s lidma. Hotovo....

Ještě teda bych se jednou zeptal, Tys o tom už trošku mluvil. Jaká byla ta původní motivace oslovit zrovna Nový Prostor?

Motivace úplně ta prvopočáteční... Říkám, chodil jsem tam nakupovat do Alberta pravidelně jo? A ty distributory toho Novýho Prostoru znám z Brna, protože su brňák jo? Na České, tam, tam, tam. A voko vidí, protože mě todle to, už jsme o tom hovořili, trošku zajímá, psychologie a to, vidím tamtoho, tamtoho, tamtoho, tak už člověk srovnává jo? A potom konkrétně když už jsem se dostal k tomu kolegovi tam k tomu Albertovi... několikrát jsem okolo něj prošel a pak si říkám doprkýnka... nevěděl jsem o tom nic, tak to prodává, tak z toho taky musí něco mít a co to vobnáší, jak to vobnáší... zeptal jsem se ho, zhruba stejně starej člověk jak já, takže jsme si okamžitě rozuměli jo? výborném chlap, domluvili jsme se, šel jsem do redakce, tam... během jednoho dne to bylo a druhej den už sem prodával. A samozřejmě potom už člověk musí do toho vniknout sám. Tak to zkoumam, zkoumam a ta motivace byla proto, protože sem opravdu potřeboval každou kačku. A vlastně začínal jsem úplně od píky. Říkám, dával jsem si do pořádku, jedinej můj doklad byl zdravotní průkaz a brejle, co mě pomohl k tomu kurátor nějakejma penězma. Vona je to legrace, ale když člověk nemá cvikr, ja sem nepřčet ani pitomou vizitku. A teďka pomalóčku voblečení dat do kupy, bydlení, no to bylo, nebudu o tom hovořit...

Tohle by mě zrovna zajímalo, tohle je zrovna věc, která mě zajímá.

Už sem prodával Novej Prostor, přišel jsem domů, řeknu do sklepa ale ber to v uvozovkách, protože já už jsem opravdu, ten byt byl předanej jo? Tak jsem měl věci, nejnmutnější věci ve sklepe jo? Už v pytlech jako v kabelích, veškerý doklady, veškerý ... diplomy, fotky ještě starý a takový ty svoje jak se říká harampádíčko za padesát roků, poskládány že potom to někam převezu, nebo přenesu. Došel jsem, dojdu do sklepa, kouř. Čuchám kouř, rozumíš, říkám doprkýnka a zrovna z našeho sklepa... Vlítl jsem tam, protože to bylo v zimě, baťůžek, pérovka, bréle do pryč, protože to tam znám, bydlel jsem tam čtyřcet roků, ne? A teď vodkaď to de. A nehledě k tomu, že jak jsem se o tom zmiňoval, dělal jsem u dobrovolnejch hasičů. Požárníků tenkrát. Takže vím vo co de jo? Ovšem to sou sklepy, to sou padesát let osmdesát let starý baráky, veškerém bordel a hořlavý a já nevím co, tam stačí sirka... tam někdo cvrnkl vajgla z ulice, přes tu zahrádku a takovým tím votvorem větracím to prostě vlítlo do sklepa a průvan zrovna... náhoda jo? Tak jsem se snažil... už nevím co tam je, péřová deka, sem tam měl spacák, já nevím co všechno, prošívaný bundy a to... bum plamen, tak jsem se to snažil uhasit, ovšem co. Dvě tři minutky, eště vypla šalina jo potom, protože tam je vedení za cara Klacka jo? No a i když jsem byl u hasičů, tak dvě minuty, už jsem musel vystřelit ven. Tma, todle. Tak jsem cinkl na souseda, ten zavolal policajty... jak bezpečnost, tak hasiče, kluci tam byli z Lidické do třech minut, ovšem... já jenom v oteplovačkách, vopálený vobočí, vopálený řasy, spálený packy, puchéře jo? todle, vypadal jsem jak kdyby sem vylezl z vohniště, a teď Pane co je? a todle.. eště když přijeli kluci, tak jim říkám, Kdo je tady velitel zásahu, nebo něco, říkám Prosímte puč mi respirátor, pěňák a

já to jdu.. Né pane, vy toto.. Co mu budu vysvětlovat, že jako... Než voni tam natáhli céčka s vodou a to říkám, ještě voda, no konec hry jo? Brum brum tak to tam rozfajrovali eště víc... No nic uhasili všechno zlatý a teď paradox. Nerad vo tom mluvím, řekl sem to myslím pár lidem, ale prosím, když hovoříme o tomhle jak to bylo, tak jak jsem byl vopálenej, jsem smrděl jak špekáček, bez brejlí, bez dokladů, bez všeho, všechno zůstalo tam jo? Tak mě vodvezli na bezpečnost tady na Bratislavskou. Shodou okolností to byl mám takovej dojem pátek. Nevím to přesně, to bych kecal. 16. prosince to by se dalo v kalendáři, to je jedno. Dojel sem, to bylo vo půl sedmé sem přišel, vo půl osmé se to asi stalo, co já vím v osm, o čtvrt na devět sem byl na Bratislavské... Každé se na mě koukal... nevím... zřejmě tam nebyl nikdo kompetentní. Tam mě šupli za takovej ten katr do té čekací místnosti jako jo? říkám Prosim vás, potreboval bych si aspoň opláchnout ruce, nebo... Ne musíte počkat. Esi nevěděli, nebo esi si mysleli že su vožralej, nebo já nevím co... Ani omylem. Tři hodiny mě tam nechali! A až přišel nějakej rozumnej člověk v civilu. Ježíšmarjá, co potrebujete... No tak sem se samozřejmě šel vyčurat, vopláchnout jo a tohle... nabýdl mě mysim kafe nebo čaj, to sem ani nechtěl, sepsali jsme protokol jo všechno dobrý... A to bylo 16. prosince, 17. prosince nula sedm minut po půlnoci mě vyvedl zadní bránou jako na Bratislavskou jo a říkám mu Prosim vás můžete mě dat aspoň nějakej vopis toho protokolu, nebo něco takovýho... Nemůžu... Ja pám To nemyslíte vážně? Dyť já nemám žádněj doklad nic... Nemůžu... A můžete mě říct prosimvás s kým hovořím, nebo takhle? Nemůžu... Pak jsem pochopil a což je pravda, že oni nevědí, oni nemohli vědět, jestli jsem to nezapálil třeba já, nebo jestli nejsu žhář, nebo nevím, bez dokladů, bez všeho, tak es nevím, to bych, po tom jsem nepátral, jestli oni nepotrebovali nějakou dobu na to, aby si zjistili vo co de... Říkám všechno, veškerý mý doklady, propriety, všechno ve sklepě jo? Dodneška jsem tam nebyl a taky tam nepudu, protože co... To už je půl roku a... Takže bez ničeho jo? První co bylo, tak jsem chodil vod té půlnoci, vlastně do rána, no vypadal jsem strašně, vopálenej, plyskéře na rukách jo, takhle, tak jsem chodil po ulici, protože jsem smrděl jako bych vylezl z ohniště, až do rána... Jó čtvrtek asi to byl, protože v pátek bylo... můžu se mrknout do kalendáře, ale to je nepodstatný. Protože hned první co bylo, tak jsem valil na Cejl, tam je vojenská pojišťovna, teda Pojišťovna ministerstva vnitra, podtím su, tak tam jsem doběhl, a udělali mě, udělali mě průkazku novou jako bleskově, to byl jedinej doklad! Na základě toho občanku, to, to, to. První takový vegetování, tři dny jsem nespál jo? To jsem vyloženě konec hry. A potom jsem... Armáda spásy. Vo tom nebudu rači mluvit, to bych úplně vynechal, protože fialovej hnus. Tam společenská místnost, 40 lidí, smrad, pochcaný, blechy, vši, já nevím co všechno, ten chrápe, ten tam vožralej, no konec. Tři dny to jsem vlastně nespál, potom ubytovna na Vídeňské, samozřejmě kurátor jo? Tak ten mě navigoval na Vídeňskou, ubytovna, to je víceméně noclehárna. Tam ráno vo půl osmé musíš vystřelit, a vracíš se až... to sou detaily, který jistě jsou všeobecně známý. A teď hledat co. Tak jsem se domluvil s kurátorem, velice seriózní chlap jo, mladej kluk, ale velmi seriózní, všichni kurátoři co se s nima měl ve styku, tak ten mi zprostředkoval i ty brýle, jako možnost půjčky, tři stovky, nebo kolik jo, koupil jsem si brejle, všechno v pořádku a tak mu říkám, že bych postupně chtěl jo, aby zas do normálu nějak. Tak v rámci možností, k dnešnímu dni je to půl roku jo, voblečenej su, mám kde bydlet jo, je to... nechcu bejt sprosté, ale je to normálně zatracenej voříšek, protože... je to makačka jo? Než se člověk dostane zas někam. K dnešnímu dni mám kde spát, je to dobrý, nestěžuju si, všechno může bejt lepší, ale ty začátky, vo tom by se dala napsat kniha jo, to jako není na dvě minuty...

Když bych se zeptal, co Ti nejvíc pomohlo v momentě, kdys vlastně neměl vůbec nic a když srovnáš situaci teďka. Co Ti nejvíc pomohlo na té cestě? Nebo kdo?

Velice složitá otázka. Velice složitá otázka, ale co mě na té cestě pomohlo. Co se týče rodiny, známých, přátel, nemám nikoho, mám bráchu. A s tím nejsme teď ve styku, ten je mimo, jo,

takže su sám. Nechtěl jsem nikoho z kamarádů, ze známých, nemám tetičky, strejčky, babičky, mám pár přátel, nebo kamarádů. Jo? Přítel jako takovýho žádnýho. Opravdu ne. Takže, měl jsem velice dobrý přátele v tom šermu. Jo? Ovšem to už je pryč. A přesto se s nimi stýkám jo? Jsou to velice dobří přátelé, ale já jsem si sám prostě pro sebe řekl, že ne, že mají taky svoje starosti, nehledě k tomu, že vem si, že to bylo těsně po vánocích, nebo před vánocema jo? Takže běž někam Hele chlapi já jsem vyhořel a to. Každém by mě asi pomoh. Ale ne. Prostě ne. A zkusil jsem si jestli to dokážu, nedokážu. To není žádný, že su hrdina nebo něco. Ne! Prostě jsem nikoho nechtěl otravovat, zkoušel jsem si to sám. De to. Ale řeknu Ti, je to makačka. A toto bych přál, ať si to vyzkouší každěj... v uvozovkách samozřejmě jo? Není to nudle, ale člověk se potom po těchto zkušenostech na spoustu věcí dívá úplně jinak. Je to daleko jinší pohled. A zase... pro tvoji informaci, nebo takhle. Nejsu žádnéj rozmazlenej fracek, jo? Protože... za ten celej život ledaco sem zažil a takdál, su dost samostatnej. Ledacos umím a tak dál... Vybabral jsem se z toho sám. A co mě nejvíc pomohlo... nebudu říkat nějaký zlehčený slova nebo něco, ale... nemůžu říct, ale snad silná vůle, nebo pevná vůle, nebo že sem chtěl. Mohl jsem to vzdát, vysrat se na to, s prominutím, začít se vozírat nebo někde... ne! Ani omylem... Ani omylem. A věř tomu, že našlo se, zas nemá smysle jmenovat, už si nevzpomenu na detaily... Třeba... barmanka v baru. Hned ten den jo? Nebudu jmenovat, záměrně nebudu. Paní si velice vážim. Sympatická ženská, chodil jsem k ní občas, jednou za půl roku nebo co, na kafe, nebo takhle večer z práce nebo todle... Přišel jsem tam tu noc, když jsem šel z té Bratislavské, tak jak jsem byl jo... Ježišmarjá co se Vám stalo, tak jsem jí řek vo co de, okamžitě čaj, jo, kafe, nebo běžte se vyčurat, co potřebujete, bez problémů. Bez žádnéj peněz, to. Až byla možnost, pak jsem se tam vrátil, splatil, Ježišmarjá vo tom nemluv. Tak toto беру třeba jako pomoc jak blázen. Pre ten pitomej čaj, nebo to že sem tam moh bejt, shodou okolností nikdo tam nebyl jo, tak, no tak to byla pomoc v tu chvíli, v ten den, perfektní, že sem nemusel celou noc chodit, protože bych jednak umrzl, jednak jsem byl unavenej, vospalej, popálenej, že mě pučila aji blbou indulonu, že sem si moh namazat ruce, že sem se nemohl ani vyčurat nebo zavázat tkaničky. Natož něco. Tak přímo tohle jo? Pak... jeden přítel ze šermu, úplně náhodou, den před... den před vánocema, nebo první svátek vánoční... šel jsem se náhodou vyčurat do hospody... a von tam seděl na pivo. Ježiš ahoj, ahoj, a tohle, tak Pod' si sednout, dej si pivo, pám Ne nemůžu, tak taky, Vo co de, co je. Tak sem mu řek vo co de... Ze startu, kafe, cigarety, dvě stovky mě dal, voběd, říkam Neblbni. Né nekecej jo... A to byl jeden z těch co sme se znali. Takže snad takhle jo? Jestli dva, tři lidi. A postupně potom úplně prostě náhodní lidi, který sem v životě nevyděl. A ono stačí kolikrát blbostička, né finanční Tady máš deset tisíc, ne... Pitomosti, pitomosti jo... a jinak, to už bych možná zabředl, ale... někdo z těch distributorů třeba toho Novýho Prostoru jo, ve vší úctě, chodí odranej jak vagabund. Esli záměrně, nevím proč. Umejt se může člověk dycky, voblicť když chce taky... a toto (ukazuje na svůj svetr) je z pitomýho frcu za pětikačku, za desetikačku, su čistej, když tak to zahodím, koupím si nový. Tu pětikačku, desetikačku mám. Protože je to, je to čestný trpasličí vopravdu, pivo stojí dejme tomu pitomejch dvacet korun, nebo patnáct kaček, a já sem si předevcírem za patnáct korun koupil mikinu, džíny... a čepicu... jo? Čestný slovo... existuje to. Když chce člověk, může. Když ne, ne... Takže ta pomoc... individuální, náhodní lidé, ale většinou jsem se opravdu snažil sám. Protože... vážně jsem nechtěl, věřim tomu, že by mě pomohli, třeba kamoši kam jsem jezdil na chaloupku, nebo takhle. Ale Puč mě prosimtě, nebo nechali by mě i přespat, nebo tohle, ale nechtěl jsem to zneužívat jo? Protože každý má své problémy... A su rád, že se mě to takhle pomaloučku daří jo?... To by bylo všechno k tomu.

No a když jsme se teda ještě dotkli, vlastně té rodiny a těch přátel. Ta rodina teda jak jsem vyrozuměl, ta rodina teda...

Moje rodina? Moje rodina. Podívej. Táta, teda máma umřela ve dvaosmdesátém roce. Táta před zhruba čtrnácti lety. Bráška je teďka mimo, žádný sourozence jiný nemám, syn... má oumadvacet, žije s mojí bývalou ženou, ta je znovu vdaná, má další dvě děti už patnáctiletý a tak dál, takže kluk je vlastně plnoletý, já se s ním výdám sporadicky, jednou za čas, ale přece nebudu otravovat svého kluka s těma problémama. Ani omylem. Ne! Nehrozí. To je možná su vadnej, nebo něco. Ne! Neexistuje. Ten o tom ani neví. Moje bývalá žena taky ne. Jo? To se může stát každému a proč, proč někoho jo? A nebo ze sebe dělat chudinku. Ani omylem. Nikdy. Jo?...

Jestli bych do toho mohl ještě skočit. Jestli jsem to správně pochopil ten syn u ní jenom bydlí, nebo jsou jako partneři?

Ne, ne, ne. My sme se rozešli... my sme se rozešli... s mojí bývalou ženou, když Jirkovi bylo 4 a půl roku jo? V sedmasednesátém jsem se ženil a senddesátým devátým se rozváděl. Tak to byl malej kluk ještě jo? Rozvod proběhl úplně perfektně, domluvili jsem se žádný předávání kluka jako balík nebo něco, kdykoli budu potřebovat nebo Zdena, takhle pohoda, a na té anabázi sme žili furt dál jo? Já sem šermoval, bral sem ho na tréninky na vystoupení, on byl u maminky, jednou u mě, jak to bylo zapotřebí jo, takže žádný čtvrtěk od čtyrech do osmi, sobota, ne! A jak byl větší, větší, větší, větší no tak prostě s mámou byl u mámy jo? Ta se potom vdala... Další děcko, další děcko... Žijí teďka s manželem jo, v bytě, všechno zlatý a Jirka zatím ještě není ženatej a tak bydlí tam u ní jo? A už je to dospělej chlap, tak vidím se s ním jednou za čas. A až si teďka trošku urovnám ty svoje vztahy, tak to víš že se s ním chcu zas vidět jo? No ale... Neví o tom... A to je syn... Bejvalou ženu nebudu obtěžovat, to je vlastně totéž, brácha ten je mimo, jo, takže... to nic... A žádný jiný přátele, nebo takle, nebo rodinu nemám. Jo? Tetičky strejčci a to... to... sem třicet, čtyřicet let neviděl, takže to jako nehrozí... Takže přímou rodinu jako nemám kam jo? Ale... vystačil jsem si.

A kdybych se zeptal na kamarády třeba z oblasti těch distributorů, jestli tam jsou nějaký vztahy, nebo...

Podívej. K tomudle Ti řeknu jednu věc. Já je беру jako kolegy. Jo? Vážím si jich, všechno zlatý, toto bysme taky mohli rozebírat... Nemám tam mezi nimi žádnýho kamoša. Je to hloupý říkat kamarád, známej, přítel, s tím se bavím, s tím se nebavím, ne. To sou pro mě kolegové, rovnocenní kolegové jo? Esi je to Petr, Pavel, esi je černej, bílej, Slovák... Mě to je jedno. Esi chodí jak vagabund, nebo... Promiň, že o tom takhle hovořím. To sou prostě kolegové a mě vůbec nic nezajímá. Jo? Beru je jako rovnocenný partnery, tykáme si, sme kamoši, všechno zlatý, ale že bych se s někým chodil na pivo nebo víc seznámil, ne. S jedním, právě s tím Standou, který mě k tomu vlastně dostal, s tím jsme velice dobří, pardon jestli můžu říct přátelé, ale vycházíme perfektně jo, on se staví za mnou, já za ním, zajdem třeba aj na pivko, pomůžem si navzájem, ale v rámci možností. On je na tom vlastně stejně jak já, bledě modrý, taky má problémy s bydlením, taky má problémy s prací, takže my si tak poradíme semtam si řeknem jo. Byl za mnou před dvěma hodinama nebo něco, teďka momentálně marodí s nohou, perfektní kluk, tak to by bylo k tomudle všechno. Ale jinak nějaký kamarádšofty nebo tak, ne. Jo?

A ještě jestli se můžu zeptat... Když se vrátím úplně na začátek vlastně, když jsme se bavili o tom, jak ses k tomu dostal. Tak jestli si vzpomeneš jakej byl první den v tom Novým Prostoru jo? První den, kdyžs přišel, jak to probíhalo. Jak se cítil.

Vzpomenu. Vzpomenu. Jak sem se cítil... Zase... Protože, zas abych Tebe uved do toho jo? Já su zvklej od malička v podstatě... se... ne starat sám od sebe, ale protože sem od těch šesti let nebo co už chodil do Sokola, cvičit a tak dál... to bylo jako ZTL to nic, ale jak jsem začal

dělat tu gymnastiku. Tak jako kluk už v té šesté, sedmé, osmé, deváté jsem chodil experimentálku na Úvoz, tam už závody po republice a tak dál, takže ta samostatnost, nějaký ten vostych, nebo tréma nehrozila jo? Takže su zvyklej se pohybovat, a potom to šlo dál jo? Takže jestli hovořím s ředitelem generálním, anebo s nějakým náhodným kolegou, nebo kamošem v hospodě, mě je to úplně jedno v podstatě. Můžu mluvit hantýrkó sprostě a nebo taky... na úrovni s kýmkoliv. Jo? To se mě při tý branži ve World Trade Centru třeba stalo, že jsem měl povinnost, oblek, kravata jo, hovořit s tím ředitelem, s tím ředitelem, s tím, s tím a pak deš na pivo a Běž doprdele a tak dál jo? Tak hospůdka pěkně přešaltruješ a hovoříš pěkně na úrovni. Takže ten přimej vstup do toho Nového Prostoru... absolutně bez problémů. Standa mě řekl Tam bude vedoucí, ta a ta, řeknu jí o tom, už tam dělám tři roky. Přišel jsem Dobrý den, já su nějaký ten, ten, ten, dobře, úplně bez problémů mám takovej dojem, z mýho pohledu bez problémů. A myslím, že z pohledu Gábinky, jako naší šéfové, tyk.. vykám jí, ona mě taky, s klukama si tykáme jakože normál, ale to je pro mě paní šéfová, i když je mladší, paní šéfová Gábinko hotovo jo? Když můžem pomůžte jo, ona třeba potřebovala přestěhovat, pomůžu. Nebo zas... v rámci možností jo? Úplně v pohodě. Tam ten vstup absolutně bezproblémověj.

Já jsem spíš myslel tu situaci potom, když měl ten časopis.

Poprvní jako? Jo. Tak... Předemnou tam dělal kolega zase jo? S tím, že takový ty... Víím, že nemůžu dat na lidský řeči, Bude to takový, takový, takový, takový, takový. Ne. Prvně si musím všechno vočíhnout sám. Předpokládám může to bejt takový, takový, takový, ale až si to člověk vočuchá. A konkrétně ten první den... Lidí se nebojim, byli tam lidi. Samozřejmě sem si prostudoval, co můžu, co nemůžu jo? Zas. Záleží na inteligenci, jesi seš s prominutím na palicu, nebo ti to trošku brnká. Pohoda... První týden... To bylo před Vánocema jo, tak to jako nepočítám. To bylo takový že sem z toho eště myšlenky furt co věci tam, kde sehnat boty, kde tričko, kde spat tam aji to bylo takový.. se těžko dá... ty dojmy jo? To bylo všehochoť. Ale co se týče toho prodeje. To bylo i předtím, než sem vyhořel jo? Protože sem to začal a dva dny potoum bum jo? Takže to bylo když už sem prodával, tak se stal ten požár, takže to byla takovádle palice. Tolik starostí.. Ale.. tam sem to přerušil mysim jenom na tři, čtyry dny nebo týden, než sem vůbec měl kde bydlet. Protože ono když tři dny nespíš a seš s prominutím zsranej jak jetel, nemáš se kde vykoupat, do čeho převlíct, tak potom nemůžeš někde stát a prodávat Novej Prostor. To bys jednak smrděl, jednak bys vypadal jako... po čtrnáctidenním tahu někde jo, takže přestávečka. Gábince sem to, naší šéfové samozřejmě řekl... Bez problémů... Zastávka jo? A až sem začal bydlet na té ubytovně, tak jo. Ale řeknu Ti to byl takovej nářez na člověka a že su zvyklej přes ten sport a přes ten šerm, nějaký bebínko měnevadí... Pane kolego řeknu Vám. Nohy konec hry a že teda su zvyklej chodit. Veliký problémy, protože celej den na nohách, zima, jo? Spaní... skoro žádný, protože to tak akorát omdlíš únavou jo... Očistec. Ale co se týče toho prodeje. Kontakt s lidma. To dyby na mě dříví štípal, nebo něco, to bych jo. Srandičky, legrácky, velice slušně s lidma to... Ze začátku.. Pozdraví, ten mě, ten mě, ten mě, měl sem radost z každýho prodanyho časopisu samozřejmě. A paradox je ten, že první tejnen v prosinci. Jo? Sem prodal osumdesát časopisů, mám takovej dojem jo? Za měsíc. A to se mě od tý doby ani omylem nestalo, jesi to bylo proto že lidi prostě jo, o Vánocích takový nějakí todle... Nejvíc časopisů ten první tejden jo? Po Vánocích. A pak už to šlo jak se říká, po Vánocích je každej bez peněz jo, takže nic moc, ale dařivost byla. No a dodneška, už tam su půl roku prakticky, dodneška ještě vyčihávám nějaký věci jo, jako takhle. Ale už to mám jak se říká zmapovaný, protože za půl roku už víím v kolik přijít, kdo tam asi bude, už se s mnoha lidma znám... s kdekým si tykám, s někým se zdravím, no už víím co prohodit, znám ména pejsů a kdy chodí ten, kdy chodí ten... K tomu prvnímu dni chceš eště něco slyšet nebo...

No mě by zajímaly jako pocity z toho.

Dobry. Dobry... Dobry pocity, protože... člověk... člověk by řekl blbost. Prodáváš něco, já měl radost jak malej Jarda. Protože člověk může něco dělat a já sem to počítal ne na cigarety, nebo na pivo, ani omylem jo? A když prodám časák, mám z toho desetikačku jo, prodám dva dvacet korun, už si můžu koupit chleba, už si můžu koupit máslo, ubytovna byla placená jako jo? Teď můžu jít dokonce tady, jak spolu hovoříme! Tady sem seděl u toho stolu, nebo u toho, luštím křížovky už mnoho let jo, tak Překvápko, tak sem si sedl, podíval sem se na sport, nebo když sem si šel zahrát kulec, to byl svátek jo? To stojí nějaký peníze... Cigárka, dal sem si Kofču, pivo taky rád, ale rači tu Kofolu, protože když.. prodám nemůžu. S chutí pivečko, s chutí Kofolu, cigaretku, křížovečka, kulečník, to bylo pro mě Vánoce jak blázen jo? Takže pocity perfektní. Pomalóčku...

Takže radost z toho, že..

Vo tom žádná. A člověk by řekl blbé pitomé Prostor. Ani vomylem. A esi si někdo.. esi by někdo s prominutím, hovořím za sebe. Kdyby někdo řekl, že já nevím to, to, to. Ne! Protože já vycházím z toho, že já sem opravdu neměl žádnéj jinej zdroj. Vůbec nemluvim vo tom, že nějaký automaty, nebo pučovat si, nebo dělat nějaký veksly, nebo krást, nebo, to ani omylem jo? Tím se opravdu může začít. Fakt se s tím může začít. Hovořím podle sebe jo? Žádný nóbl. Tak jak sem Ti řekl. Toto (ukazuje na svetr) jo? Z frcu. Ne že bych vybíral někde vajgle nebo takhle, ani omylem. Tak sem nekóřil... Jo?... Dva litry Kofoly tady za sedum korun v tomhle, v Delvitě, v Delvitě, pardon u Albertovi, jedna ku jedné z vodó a měl se pít na tejden. A někdo by řekl jó... Krabičku cigaret na tejden. Byl se šťastnej jak malej kluk, když si můžu zapálit jo? Ale de to. Žádný somrování, nebo někam toto, ne. Ne. Prostě... Toto mě helflo jak blázen. Mě osobně jo? Nevím jak komu... Zas nemůžu mluvit za jiný, ale myslím si, myslím si, pouze si myslím, že... samozřejmě nebudu menovat, už su tam toho půl roku jo? Někteří kolegové, říkám, používám slovo kolegové. Prodejci toho Novýho Prostoru. Někteří to dělaj dva tři čtyři i víc let. Oni tak žijí, jim to snad stačí... Snad stačí.. nevím. Já u tohodle skončit nechci. Protože i když si seženu teďka práci, pokud vyjde, budu velice šťastnej. Je to velikánskej rozdíl, protože za dvanáct hodin stání tady já budu dvanáct hodin někde dělat pochůzky, budu za to brat daleko víc peněz, ale budu mít dny volný, nebo ráno v šest začínám, večer končím vo šesti, ale vod půl sedmé ještě do osmi můžu klidně prodávat. To já nechcu zabalit takhle. Protože už znám lidi, lidi mě, já sem si na ně zvyk, voni na mě taky, někdo by řekl Vykašli se na to blbče, ne. Mě to svým způsobem baví a v rámci možností a času... Proč bych tomu nevěnoval, protože zas přemýšlím dál. Chtěl bych mít jednou svůj bejvák. Koupit si něco. Ovšem dneska to není za dva tisíce, ale za dvacet, za padesát, za dvěšest. To znamená každá kačka dobrá a to neznamená, že když budu vydělávat dejme tomu sedum, vosum tisíc, že začnu chlastat nebo nějak toto, ne. To pude, jo, stranou, a zas tímdectím každá kačka dobrá... A na takovýto cigáro, na to pivo nebo ten kulečník ten Prostor stačí. A tam už můžu plánovat dál.

Takže jestli to správně chápu. Ty tuto situaci chápeš tak, že jakoby ten Nový Prostor ti pomohl z nějaké té akutní nouze, je to přechodná doba, teď budeš chtít mít zaměstnání, když to vyjde...

Tím pádem to neznamená, že jakmile budu mít nějakej flek, říkám to hovořím teďka jo? Nemůžu říct, co bude za čtrnáct dnů, nebo za měsíc. Ale v žádným případě... teoreticky, když teďka dostanu to místo, když mi to přiklepnou, začnu pracovat jako vrátnej, to neznamená že tímhle řeknu čau Bily, nazdar a seru na Novej Prostor. Ani vomylem. Protože ne, že by bylo z vděčnosti, nebo takhle... Ale za toho půl roku sem opravdu zvyk, znám už tu problematiku, vím o co de, baví mě to, protože žádnou práci co sem dělal sem nenechal jenom že nazdar... Budu se tomu věnovat dál. I kdybych měl tam za Gábinkou jednou za

tejden podívat jenom jo? A nebo jí nemůžu říct Gábi já symbolicky prodám pět časopisů, to ne. Mám těch aktivit teďka víc. Ale zas to musím rozumět, protože vona ta šichta dvanáctka, pak budou noční, budu rád když si udělám taky nějaký den volna, protože teďka vlastně vod toho 12. nebo... Datuju to od prvního ledna jo? To je jedno. Ale vod prvního ledna máme... 4. května nebo kolikátýho, 4. je dneska... Každý den. Bez výjimky. Někdy sem byl teda hultit blízko, ale každý den, vod rána do večera. To není sranda. Jo? A zas bych klidně řekl, když mě někdo nedrží, tak se tam běžte zeptat, su tam furt. A kdokoli mě může zkotrolovat, takže vědí. Jo? Denodenně. A to není prdel tam bejt vod rána do večera a pak přijdu domů, něco člověk zobne, bum. To kolikrát vůbec nemám chuť na to pivo, nebo jo? Su rád, že do pelíšku...

Takže, když bys teďka mě mohl třeba popsat jako Tvůj řekněme běžný den, nebo jo? Jak to trávíš ten den.

Strašně jednoduše. Ráno vstanu a vstávám... podle toho, jak votvívá Delvita. Delvita votvívá v sedm v osm, tak když jsem vyzkoušel, že když tam přijdu v sedm, to je blbost jo, protože až tak v tech osm nebo, když v osm tak vo půl deváté. Zkusil jsem si samozřejmě i votvíváčku, ale to je vo ničem, to je vo ničem, to tam člověk je hodinu nahouby. Tak dejme tomu to hodinku po... přijdu tam, všechno.. Už jsem si to všechno vyzkoušel. Ale už vím takový ty špičky, jo?... Prostě su tam celej den. Když po mě chtěl někdo, nebo když seš tam, neješ, kdykoli. Když tam nejsu, jdu fasovat časáky, anebo si vodskočím se vyčurat a nebo vopravdu nachvilku sednout. Vopravdu sednout, protože bolejí nohy. Při tý příležitosti hodinku, nebo hodinu a půl... Pivko, kofolu a nebo cigárko, kafe, vyluštím si křížovku a vodpočnu si. Hlavně si vodpočnu. Jo? Podívám se třeba na televizi, ale to je víceméně... jo? Ale že sedím a vodpočnu si na nohy... Zpátky a do večera. Potom když zkončím, když mi zbyde nějaká kačka, to mi dycky zbyde těch deset, patnáct, dvacet kaček, tak si někam v klidu sednu, zase nějakou tu křížovečku, pivečko, dlužičky, vodfóknou, popřeměšlím co zétra a tak dál, na ubytovnu, najest, spat. A znovu a znovu. Jednou za čas, když se zadaří, když beru podporu, nebo takhle, ne pravidelně, ale tak... zajedu do města, ale to... mezi prodejem jo? Podívám se kde je co ke koupení, podívám se po kšeftech nebo takhle... Nebo si... vyřídím co potřebuju, pracák, úřady, nebo takovýdle věci jo? Co člověk potřebuje nebo nákupy nebo něco takovýho. Takže takhle, to se nedá... A těším se na to... du třeba kamošovi nebo známejm co sem se potkal v Delvitě... posíct zahrádku, tam zasadit něco nebo takhle jo? Každá aktivita dobrá, protože zas člověk přijde na jiný myšlenky a co se týče zahrádky a tohodle, to mě baví, protože sem to dělával, jo? Takže to začínám už ten normální život... Pomalóčku, polehóčku...

A jak to máš s jídlem? Během toho dne.

S jídlem. Už se těším, tam se dá uvařit jo? Ale pomalóčku, zatím nic moc, protože koupím si nějaké vlašák, nějaké salám, nebo něco, ale to tělíčko dostává pokóřit. To znamená, chce to aspoň jednou denně nějaký teplý jídlo, zatím si to nemůžu dovolit, ale až bude, až budu teďka dělat jo, je možnost stravování, tam oni dotují mysím šedesát kaček na den, s tím, že já budu platit jenom sednást nebo kolik. Jak bude tadle možnost, okamžitě, to kdybych si měl tu přestávku vymyslet, tak vopravdu najest. Je to nutný, protože prázdnej pytel nestojí, to jako nehrozí. A můžu si něco ukuchtit večer tam jako na ubytovně jo? Je tam mikrovlnka, je tam pračka, je tam lednička, je tam rychlovarná konvice. Zatím je to, sou problémy i na ubytovně jako jo? Takový ty normální jo?. Organizační. Ale to je, to už je chechtačka voproti tomu normálnímu. Takže co se týče stravy, zatím je to taková indiánská, kovbojská jo, ale už to bude mít rád, tak to bude taky fajn. Všechno v průběhu. Je tady ještě informativně, jak sem... s kurátorem hovořil, ze začátku, že bych chtěl pokud existují nějaký pomyslný schodiště jo, z toho jak se říká hovna, z toho úplnýho, z té nuly... jak sem byl vopravdu bez ničeho, tak už

su déme tomu na třetím, čtvrtých schodku, a velice rozumnej kurátor jo, výbornej chlapík, bavíme se, takže pomalinky jo? Jak bude ta práce... šťastnej, teď ještě ty další aktivity, výborný, ale zas to nesmím přehnat, protože potřebuju taky si vodfóknót jo? Začne bejt léto tak se vyvalim někde k vodě, nebo něco, je to zapotřebí. Toto byl záběr vopravdu vod toho ledna do teďka... Je to...

Ještě když bych se vrátil k těm financím. Můžeš zkusit tak nějak zpočítat kolik průměrně máš, jaký máš příjem za ten měsíc? Když se započítá ta podpora...

Jasný. Podívej takhle. To Ti můžu říct úplně přesně v podstatě. Ale zas nechci ztrácet čas, nebo... Tvůj čas. Podívej. Zas jedna z mých... Už sem na to jednou dojel, jak se říká, mám tady takovej notýsek jo, a tam si píšu všechno. Bočanova kniha, né. Dělán si legraci. Ale viděls to sám, možná když sme se poprvé viděli... (listuje plánovacím kalendářem) To protože si to člověk nemůže všechno pamatovat. Jo? Takový různý, to jsou moje poznámky. Dělán to už dvacet, pětadvacet roků, samozřejmě podle situace, ale příjmy, nebudu říkat jak, to vidíš, to nemá smysl tady tohle, ale... příjmy... 11. až 15. beru podporu. 2360 zvedli nám to o 40 korun. 2360 korun je základ. To minimum, co mám. Jo? To beru, s tím počítám. Teďka k tomu, protože prodávám ten Nový Prostor, tak sociálka to bere, jako... pan kurátor to bere jako... že pracuju. Protože vono vopravdu pracuju. Vod rána do večera tam a neflákám se. Tak voni to berou, na základě toho su i ubytovanej, berou mě jako pracujícího jo? A co se týče příjmu z těch časopisů, tak... to se dá spočítat, neřeknu Ti to přesně jo, protože stane se, že mi jako distributoři, nebo prodejci tady toho Novýho Prostoru dostanem jak se říká tringelt. Někdo Ti dá desetikačku, někdo Ti dá dvacku, to je individuelní, to opravdu tak jak pinklovi v hospodě, tak o tomto nebudu hovořit jo? Zas aby si někdo nemyslel, že tam stojím s časopisem, udělám cukrblik jo, a dostanu tisícovku. Naprostá blblost jo? Tam třeba přijde babička, dá mě korunu a nebo někdo, dá mě pětikačku, nebo dvacku jo, to zas aby si někdo nemyslel, že sme v balíku jo? Že su tam dvě minuty a du se pak... Takže co se týče toho příjmu, to sem Ti řekl a esi se to tak dá říct průměrně. Jo? Tak mi si ty časopisy musíme nakupovat. Dřív prostě přišel na redakci, vzal sis třeba deset časopisů, prodals dva, zbyteks vrátil, že se nedařilo, hotovo. Dneska ne. Já si musím dat plán, kolik asi prodám, ten plán mám i určenej, to znamená, já si nemůžu vymrčovat. Já konkrétně na svém fleku musím prodat padesát časopisů. Když je neprodám, za každěj neprodanej, nebo nevedebranej, osum padesát nebo kolik jo, mě strhne potom... Takže není to žádná legrace jo? Esi si, zas v uvozovkách, esi si někdo myslí, že to je srandička prodávat časáky, ať si to de vyzkoušet. Je to velice náročná práce. Ale esi si myslí, že to by zvládl každěj blbec, tak ať si to kdokoliv zkusí tam stát deset, osum hodin. Není to prdel, protože... já když tam budu stát hodinu, může se stát že za dvě hodinky prodám 8 časopisů, dostanu třeba 150 korun tringelt a mysim si, že to. A pak můžu stát dva dny a neprodám ani ťuk. Takže... jo? A teďka rozpočítat si to, vono je to strašně jednoduchý. 2360 korun plus dejme tomu... patnáct set... patnáct set... Kdyby dva tisíce jo? Kdyby dva tisíce. Dva tisíce za ty časopisy čistej příjem, plus tringelt. A 2360 to máš 4 a půl tisíce a za 4 a půl tisíce co? Nic.

Kolik z toho dáváš na tu ubytovnu?

Ubytovnu platím 50 korun na noc. Na den teda jako jo? Čistě ubytování, to znamená za měsíc patnáct set... Těch patnáct set mě platí, protože... to je přes kurátora, tak kurátor dá vždycky befel... na sociálku a tak oni mě to proplácí, dostanu ten svůj základ 2360, plus 15 stovek jo, to mě proplatí... sociálka. Jako na bydlení. Já kdybych prokázal, dekret, teda dekret, složenky, že platím nájem jo? To mě teda proplácí. Takže ubytování mám v rámci toho, že dělám, že prodávám, zdarma v podstatě jo? Ovšem pokud bych si tam koupil třeba televizi, tak už musím normálně se přihlásit a platit, jako dybych byl kdekoliv v bytě jo? Takže to je co se týče tady toho mýho hrubýho měsíčního, nebo čistýho měsíčního příjmu. A

dyž by sis to rozpočítal vopravdu... tak to je zatím z ruky do huby jo? To si člověk nemůže dovolit ani omylem denně na teplej voběd. Nemůže. Protož musíš počítat s tím, že... kdybych nekouřil jo? Tak dybych nekouřil, já vykouřím dejme tomu krabičku za den, což není pravda, to mě vydrží až na dva na tři dny, tak za rok prokouřím 10050 korun... Jo? To je, promiň, že to mám tak spočítaný, to není sranda. To, to leze do peněz. Takže člověk musí každou kačku vopravdu hodně vobracet... Takže základ je ten, že mám, že mám kde bydlet... můžu se vyspat, pak valím do práce, večer přidu a každá kačka. Nemůžu si dovolit výskok. Kdybych si dovolil, příklad, třeba do rána někde kulečnik, já nevím nějaký bar nebo něco... tak to můžu tak jeden, dva dny a potom budu s prominutím žrat čtyřlístky. To jako nejde... Až bude potom ten plat, až budu pracovat, to zas něco jinýho, ovšem já se pokusím si to trošičku zlepšit, tu životní úroveň, s tím, že budu šetřit, protože to není otázka dvou měsíců, nebo roku, to je minimálně dva, tři roky, než, dyž budu hodně si brát u huby, abych si moh opravdu koupit nějakou garsonku, nebo něco. Protože když si člověk chce koupit něco malilinkýho, minimálně 250 tisíc... Oficiálně, regulérně. A našetřit 250 tisíc při normálním průměrným výdělkem, což není dvacet tisíc, ale osum tisíc nebo devět tisíc, není žádná sranda... Další otázka pane?

Ještě by mě zajímalo, tys říkal, žes byl tři roky vlastně na úřadu práce, jako registrovanej, jako nezaměstnaný. Jaks trávil vlastně tady ten čas, než ses dostal do té situace, že začals prodávat ten Nový Prostor?

To bylo tak. Já sem třeba dva roky, skoro dva roky, pomáhal kamošovi v hospodě. Byli sme spolu jako dva v hospodě. Vařili sme, čepoval sem tam, bydlel sem tam a tak dál jo? A zase. Samozřejmě zadarmo, že sem měl jídlo zadarmo, ubytování zadarmo, ale vod rána do večera. Dva roky z té doby jo? Bral sem sice podporu jako tohle, to nebyl jako pracovní úvazek, to bylo jako bych třeba Tobě pomáhal někde jo? Bydlel sem u něho, to byla hospoda udělaná z rodinnýho baráčku jako, nebudu menovat, to je zbytečný, a prostě votvíralo se ráno v jedenáct, zavíralo se večer v jedenáct. Ovšem hospoda jo, tak vstáváš vo šesti, nákup, tohle, byli sme tam dva. Vařilo se, čepovalo se, uklízelo se, takže to není vůbec žádná nudle. Tos byl dvanáct, šestnáct, dvacet hodin vkuse. A tři, čtyry hodinky vyspat, čtyry hodiny a bum. A zas. Takže tak sem žil dva roky. Z tohodle. Chvílu sem potom jezdil ke kamošovi zase mu spravovat barák. Jo? Taky jídlo zadarmo, dyž sme tam spali, zadarmo, na to pivko sme si zašli, ale zase se dělala práce. A tímhle způsobem. Sekl sem zahrádku jo? Pomáhal sem tam, pomáhal sem jinde, jak to šlo. Jo? Ovšem to byly... jak bych to nazval... regulérní prostě přivýdělky, aniž bych porušil nějaký řád... pracovního úřadu, nebo takhle, že když bych někde bral plat, nebo takle jo? I bokem, tak to už jo? To by... Nechcu s tímhle mít nějaký průšvih, to by bylo nahouby. A votomto všechno ví kurátor a tak dál, takže to je v pohodě jo? A protože zase, nemám v palici všechny zákony a řády, to bych musel študovat jo, to neexistuje, tak sem se domluvil s panem kurátorem, že prostě dycky.. řeknu vo co de a tak dál, že von to, to je jeho profese, tak mi řekne, abych nemusel zbytečně něco, co udělat, nebo takhle jo? Na všem sme domluvení, teďka budu, pokud mě to místo přiklepnou, okamžitě mu to nahlásím, a zas se poradíme co dál jo, aby to bylo regulérní. To už bude pracovní smlouva, budu jako zaměstnanej, s tím, že samozřejmě s pracákem končím, žádná podpora, nic, a už to bude z toho. A to zas už bude znát jo, protože tam potom nemocenská, nebo dyž nedej bože áčko, nebo něco, už je to úplně vo něčem jiným. Jo? Ale samozřejmě chtěl bych to, protože... Nový Prostor můžu... jako pořad provozovat u tohodle jo? Ale už to bude, už to bude nadupaný. To už jako... Je možný, že časem to pomínu úplně, protože zase tam budou další adepti na to, potřebnější lidé u toho Prostoru, tak jak dyž sem uklízel ty baráky, tak tam ta důchodkyně, tak proč bych já tam měl tu Delvitu třeba jo a chodil tam dvakrát tejdně nebo třikrát tejdně, když tam někdo, na stejným místě jako sem byl já může si jo, pomoct, nebo tak jak já. Jo? Takže takhle asi...

Jasně. A ještě... Tys říkal, že nějaký příslib té práce teďka je. Jak ses k tomu dostal, nebo jak hledal tu práci, jaký způsoby byly.

Takhle. Náhodou. Úplně náhodou, telefonní číslo, protože já už jsem, já už jsem, já už jsem na pracáku dlouho jo? Protože vím, že v mejch jednapadesáti letech, s tím mým vzděláním, nebo co mám, že sem dělal, že sem jezdil s jeřábem ve slévárně, že sem dělal natěračskou, obkládačskou, parketářskou, že mám průmyslovku a já nevím co... To nikoho nezajímá, protože v dnešní době vopravdu jo? Nemám žádný vysokoškolský vzdělání, když někam přijdu, tak v podstatě Kolik vám je let? Jednapadesát. A každé už se podívá jako jo? Já nejsu ani v důchodu ani mladej kluk. Takže to už je prostě neproduktivní věk. Jednapadesát nazdar. Jo? Rozumně opravdu každé na tebe kouká už jinak než na mladšího. Já to беру. Já to беру jo? Těžko budu někomu říkat Ježišmarjá vem mě, já umím... A pokud se něco takovýho naskytlo, zkusil sem to. Ale mockrát sem pohořel. U stavebních firem, u té hlídací služby a takdál. Je to bohužel dneska hajzlovina, fakt hajzlovina, to slovo nerad používám, ale je. Jo? A... takový ty přivýdělky, že pomůžu tam kamošovi za jídlo, tam za to... To je, to je, to je jo? Kamošovi jo. Ale žít se tím, nebo dělat to celej život, nebo do konce života ani vomylem jo? Na úřadu práce sem nahlásil, co můžu dělat a pokud by se něco v počítači vobjevilo, ne, ne, ne, ne, ne. Protože třeba vrátnej, telefonista a takhle. To je víceméně pro důchodce, nebo pro částečně invalidní jo a toto je zázrak, že tam sou pochůzky. Úplně náhodou na telefonní číslo, jak máš vývěsky na pracáku a tak dál, telefonní číslo a zkusil sem to. Shodou okolností tam byl, Přijďte zejtra, přišel sem, mám to tady přesně napsaný, to Ti můžu vopravdu, pan Beneš jo? Práce, tady sem telefonoval, Přid'te sedumadvacátýho, přišel sem, jo, dobrý, Kde ste, Jak ste, Co ste, todle, napsal si, Zavolejte, je na vás číslo? Není. Tak sem mu donesl telefonní číslo včera. Do konce týdne, do čtvrtka, do pátku mě má telefonovat, esi jo nebo ne. Já počítám s tím, že jo. Esi ne, no bohužel... Nevoběsim se, že nebo neskočím nekam do kanálu, ale zas. Budu prodávat dál, a zas hledat, hledat. Protože na pracák chodim jednou za tři měsíce, teď sem tam byl... teď sem tam byl (listuje v kalendáři)... nedávno a du až zas... 13. července jo? Takže tři měsíce. A to už vím dopředu, že přijdu a zas nic nebude a zas srpen, září, až v říjnu. Jo? Takže to je voničem. Mezitím si samozřejmě hledám sám...

A hledáš jako z novin, nebo...

Různě. Co mě řekne známej, nebo co já znám, zase se zeptám, esi tam by se tam by se nedalo, tam by se dalo, různý zdroje, i Inzert Expres, pracák vobejdu jednou za čas jo, podívám se po různých, byl sem se zeptat třeba u Lidla jo, tam obrovská cedula Přijmeme zaměstnance, tak sem tam byl osobně, vypsal sem formulář, velice slušná odpověď, Děkujeme, jo, ale pro větší počet vhodnějších, chápu jo? Dobrý. Takže vono, co mám vyzkoušený, z deseti inzerátů možná jeden a to eště nevyhovuje z různých těchhle. Říkám, práce se jako takhle nebojim, dělal jsem už, jak sem Ti říkal čtyryadvacet zaměstnání, mě to je jedno, co budu dělat, esi přehazovat písek, nebo, pokud to umím jo? Ale... zehnat práci není, je. Je. Ale zase. Nejsu nejmladší a na rovinu zase... nebudu dělat něco, jak třeba pětadvacetiletý kluk, když sem byl, abych kopal někde kanály, nebo něco, nebo to. Ne, že bych to nechtěl, ale už na to nemám jo, už vyloženě...

A když bych se teďka zeptal takovou trošku osobnější otázku, jako tys vlastně mluvil o tom, že ti zaměstnavatelé tě často odmítli z toho důvodu, že vysoký věk nebo to nízký vzdělání. Když se zeptám na tohle. Cítíš se nějak jako užitečný, nebo prostě pro ten život?

Naprosto! Naprosto. No úplně. To jako není žádnéj komplex méněcennosti, že by mě to nějak vodrovnalo. Depák. Já významně mlčím jo, protože kolikrát, zas mezi nama, úplně normálně. Nějaká čtyryadvacetiletá, pětadvacetiletá frajla s namalovanými pařátama, s vysokó školó mě

může políbit prdel. Co ta ví vo životě. Říkám to na rovinu... Neberu jí vzdělání, neberu jí nic, ale ne nevím, esi umí zaštipovat podložky. Ona má vysokó školu, jo? Já sem taky dělal něco málo... oficielně papírově nemůžu dokázat vlastně už nic, protože to je... na houby, v dnešní době nějaká maturita, nebo něco před třiceti lety je voničem, ale mysím si svoje.. Nemysím to ironicky, ale v duchu si mysím víš co? Ty mě, ty mě taky jo? Protože dokážu se, když umím a můžu něco udělat, klidně se porovnam s kýmkoliv. Když na to mám... Takže, že by mě to nějak urazilo, nebo to, ani vomylem. Protože... já nevím, jak Tito mám říct. Prostě... vůbec mě to neuráží, tady toto. Už mě odmítlo mnoho lidí a já nevím co. Ale vim, co umi, zatím zaplat' pánbu jo? A když je zapotřebí, máknout umím a zatím mě to teda eště ten pupínek na krku funguje. Ne, že bych se zas nejak chváli, ale toto co ses zeptal, vůbec mi nedělá problémy. Akorát že, naši milí rádcové, až až až něco mudrujou. Takže říkám vrátnej bude mě vyhovovat, u toho můžu dělat spoustu jiných věci jo?

A i kdyby to třeba teoreticky nevyšlo, tak žádný pesimismus jo?

Né, ani vomylem. Srandičky, srandičky a bum. Zase si zahrám kulec, zase si pudu na šipečky, na pivečko a lochec, sranda furt. Protože... to jako... I když vono to v podstatě všechno stojí za dvě věci že jo. Ale sranda musí bejt. Takže to zase jako... nikdy to jako na hřebík nedám.

Já bych se ted'ka ještě vrátil k tomu prodeji. My sme se předtím spolu bavili o tom, že tys tak jako lehce naznačil, že rozlišuješ ty lidi, co si od Tebe kupujou, tak jestli bys to mohl ještě nějak jako...

O tom by se dalo vykládat sto let. Protože psychologie, promiň, že to říkám psychologovi. To studuješ nebo, nezlob se, že to tak říkám. Mě to baví. Protože ať sem prošel, co sem prošel, jak v práci, tak na tréningu, v šermu, dělal sem odbornýho, promiň, že to tak říkám, odbornýho instruktora přes šerm, když tady spolu o tom budem hovořit... učil sem kluky šermovat. Jak má stát, jak má držet zbraň, pohybovku a tak dál. Takže tomu trošičku takle rozumím jo?

A co se týče těch zákazníků teda.

Co se týče zákazníků... Tak podívám se na člověka a vidím. Stačí když promluví a nazdar jo? A když s ním promluvim víc nebo todle. Já řeknu konkrétně Tebe... Konkrétně Tebe. V životě sem Tě neviděl, nebo Ty mě, Tys mě viděl, já sem si Tě nevším. Tys přišel, jo, cedečko, knížka, tamdlety, jo, už ucho takle a proč, víš to sám, to stejný kdyby ses zeptal jak sem působil já na Tebe nebo Ty na mě, prostě já si nestěžuju, pohoda. A kdybychom si někdy ahoj, nazdar, ve vši účtě, dycky, já na Tebe budu v dobrým vzpomínat, nemuseli sme kecat vo pičovínách, jak se říká, hovořili sme tak k věci, rozumně, todle, todle, Chceš to rozbalit, jo, Podivej se, nepodivej, bereš to, nebereš, je to tak?

Já sem spíš myslel, teda promiň že Ti do toho skáču, ale Tys předtím už pojmenoval nějaký ty kategorie těch, těch lidí, co si to kupujou, takže jestli bys mohl.

Já je mám, já je mám už nemůžu říct rozškatulkovaný, ale prostě choděj tam různí lidi. Vod boveráků vod takovejch těch jó, že vysomruje někde na pivo, na todle, že tam ještě něco ukradne nebo to, nebo takový ti mistři světa jo, vod pasáků přes todle jo, ten tam prachama takle todlenco, normální lidi, s tím pokecáš, s osmdesátiletým dědečkem pokecáš. Přišel za mnó pán, šedesát, pětadesát, nepoznáš. Tak jak se vám daří, jak se prodává a todle. Říkám no tak de to. Dával mě dvacku a povídá Já to znám. Taky sem byl tři roky bezdomovec. Já sem se na něho podíval a povídám a jako jak to bylo a on povídá. Nic. A tak sme, začali sme hovořit... jo. Po desetiminutové debatě, nebo takle jo, navrhl mě tykání, což sem koukal jak blázen, navrhl mě tykání. On tady vystudoval něco Dr., MUDr., jo, vo to by nešlo, pětadvacet

let byl v Americe... začínal tam jako čistič bot nebo umévač nádobí nebo já nevím co a potom zjistili, že umí kreslit nebo malovat, tak ho dali, něco... malovat, rýsovat, zjistili, že umí, tak dělal vedoucího kanceláře, pak vedoucího oddělení a nakonec řiditele něčeho, a dva roky nebo pardon... Dvanáct nebo patnáct let, to už bych kecal, učil na Harvardu. Byl výsledným efektem jo? A takovej člověk mě podá dvacetikorunu a řekne, Já sem byl taky bezdomovec. To by mě v životě nenapadlo. Dodneška tam chodí a zdravíme se, tykáme si, Ahoj, Čau, Čau, no to by mě nenapadlo ani omylem jo? Tak to je jedna z kategorií lidí. Chodí tam například konkrétně maminka paní Evy Pilarové. Jo?

Já sem spíš myslel jako ně konkrétní lidi, ale takový obecnější...

Sou lidé chytrí, méně chytrí a blbý. Jo? Asi takhle. Nemá to cenu rozškatulkovávat víc. Sou lidi, který bych vyloženě normálně kopl do prdele a Pane vy sem ani nechod'te a sou lidi, kerý bych přivítal s otevřenou náručí. Co se týče těch, myslíš těch co odemně kupují ten prostor?

Přesně tak.

Špica... Říkám. Zas víc kategorií, ale zkrátím to. Tři kategorie. Normální, normální člověk, kerej přijde... prostě si to koupí náhodnej jo, prostě si to koupí.

Co to znamená normální člověk? Co to je jako normální?

No, vod já nevím, vod... studenta nějakýho, já nevím vosumnácti sednáctiletýho jo... po devadesátiletýho důchodce. Prostě úplně náhodou, teď to vidí, nevím jesi to kupoval, nebavil sem se s ním, Dobrý den, jistě čeká na vás, jo, nebo takle, prosím, ano, naschledanou, přeju příjemný den, todleto jo? Dobrý a... kdybych ho v životě nevyděl, už tam nemusí do smrti přijít. Takle jo? Pak sou lidi, kerý se zasmějou, nebo... prohodíme nějaký slovíčko nebo takle, přijde podruhý, už se známe, jo a to, nějaký to slovíčko, to je takový to už lepší, no a pak sou tam takový klienti, kteří chodí pravidelně jo a přijde a dá mě třeba dvacku a kdy bude novej a nebo mě koupí já nevím čokoládku, měl sem svátek, dostal sem bombonieru, teda bombonieru. Čokoládku voříškovou jo? A s tou dotyčnou se bavím a už sme si domluvili, že si pudem sednout na kafe, nezávazně jako jenom jo? Vým vo ní pár věcí, vona vo mě taky a jenom jo? Takže asi takový ty tři kategorie. A vono potěší, a vidím to sám na sobě, i na těch lidech, čím su tam dýl, toto třeba ten první týden nebylo jo? To sem nerozlišoval. Ale teď už vím. Jo ten pán má toho pejska s tím vodítkem jo, pések se menuje tak a tak jo, bude sedět tady u dveří, jo, přijde tam paní, vím že to bývala vrchní kuchařka, už automaticky beru vozejk a to, to, to, jo, prostě... Sbíral sem tam košíčky, mysl sem si, že pomůžu holkám pokladním. Zdrbali mě za to jak koňa, že nesmim za pokladny. Dobře. Stojim tam jak živá rybka, kolikrát nejsou košíčky, oni se na mě podívají, paní z výdeje ta mě poděkovala, ale vrchní, ta mě zmrkala za to, to je těžký. Ne. Oni mají svoje předpisy, stojim tam, snažim se dodržovat to svoje jo? Když můžu pomůžu. Tam ty dva koberce třeba narovná, popelnice nebo dyž je tam nějaké papír, v rámci možností jo? Prostě abych tam blbě stál, to ne. Mám rád srandu a rád s těma lidma. Stačí to na ty lidi takle?

No a eště jak si myslíš, že Tě vnímají ty prodavačky a ty vlastně lidi přímo z toho obchodu? Jestli s nimas třeba navázal...

Jo. To Ti rozumim. Navázal... pokladní, zasměju se, du si rozměnit, s paní třeba vo čísilek, vo čísilek, vod sportky jo, rozumime si, pučí mi třeba ráno drobný, dyž du nakoupit, až prodám, tak jí to dám, abych měl prostě drobas jo? Uděláme si kafčo nebo takle, takový vztahy sou. Sou. Sou taky vztahy takový jakojo? Jo? Ale já se snažim rači ty lepší. Protože doprdele poslat můžu každýho ze startu. Ale to já nemám ve zvyku jako jo? Prostě rači srandička, rači v dobrým slova smyslu, a tak dál. Vztahy sou, pořád se to lepší, lepší a tředka

bych se zas vrátil k tomu, že dybych náhodou začal teďka pracovat jinde, velice rád se tam vrátím, Čao Bily, nazdárek, jak se vede a to, už je to, už je to kontakt, protože vono půl roku je nějaká doba. A já tam vlastně su od rána do večera a ty lidi mě znaj. Oni mě už svým způsobem berou, jako součást něčeho. A už si zvykli na pitomej baťůžek, na pitomýho psa jo, na časák a dyž to tam není tak tam nejsu. Já sem třeba teďka tejdenu tam nebyl, že sem si zařizoval to stěhování, tu ubytovnu a tak dál, trošku věci dal sem se do pořádku, odpočal sem si, člověk by řekl tejdenu a přece. Dyž sem tam stál ten první den, po tom tejdnu, čoveče já sem si připadal, jak poprvé před těma jo? Doprdele tak znaj mě ty lidi, neznaj mě, jo? Nebo jo? A dyž prodáš ten první časák, tak blbě sem si připadal. No blbě, ale v uvozovkách jo? Takže aji dyby mě to teďka někdo zakázal, tak by se mě trošku stejskalo jo? Protože už si zvykeš na ty lidi. Takže takle je to jako...

Takže se to vyvíjelo?

To se vyvíjí pořád. Jo? To se vyvíjí pořád. Jiný to bude zase za půl roku, za rok, ovšem nevím jo? To bych musel opravdu ten rok dva dělat. Ale na rovinu Ti zase řeknu, bylo by to pěkný, ale mě to nestačí. To je na přežití. Já nechcu přežít, já chcu žít normálně. Nebudu hovořit o tom, jak sem byl zvyklej předtím. Různě, nebylo to jednoduchý. Né jako na velké noze nebo takhle. Ale prodávat, ve vši úctě, prodávat Novej Prostor není smysl života. Mýho aspoň. A mysim, že nikoho. Jo? Protože to je tak fakt na přežití. To bych musel byt v důchodu, brat nějakěj důchod, mít zázemí, mít kde bydlet jo, toto a proč bych tohle prodával? Ovšem zas pozor. Stát tam dvanáct hodin, to ne. Jo? Rozumná pracovní doba je osum hodin. Takže...

Ještě jestli bych mohl. Tys říkal, že by ses nechtěl bavit o tom srovnání jako té situace, jak sis žil předtím. Mě by zajímalo právě tohle. To srovnání, přímo jako té situace předtím a teď.

Podivej. Teďka, dyž se člověk dostane, jak se říká do takovýho průseru nebo do takových sraček, já sem vlastně teď začínal úplně vod nuly. Vod ničeho, to sem Ti nechcu to vopakovat... Neměl sem nic, ani pitomej cvikr. Jedny hadry, zasraný jak jetel jo a... Uplně jak dybych se narodil. Kamaráde, je to něco, co sem v životě neprožil. A je mě jednapadesát, je to životní škola jak blázen, su strašně rád, že se mě to stalo i když to je hloupý takle říkat. Ale jo. Protože to tě naučí jak blázen. Jednak, jednak s lidma, jednak se sebou, člověk si kurevsky váží každý, každý blbosti. Což pro někoho bohužel zase, mladšího, nebyl já nevym dvacetiletej kluk nějakěj jo, má všechno vod maminky, vod tatínka, tak pro něho není problém něco... Potkal sem se s mnoha taky, ale to sou mínusy jo? Du tam s tím časákem, narazí do mě takové... člověk, no vo tři hlavy větší, než já, ramena jo? Pičo uhni s tím, co tady toto vole... Normálně bych ho trefil a on by si ustlal jo? I když su trpaslík, protože ví hovno s kym má tu čest. Ale naco? Prostě hotovo, takle mě husí kůža jo? A mysel se si jako ty blbečku. A rači sem šel pryč jo, k tomu odpadkovému koši tam, protože co s ním? Von mě vidí jako póvl, jako blbeček, co prodává Nové Prostor, ne. Žádný vysvětlování, Dobrý den naschledanou, jo? Bum. Vůbec sem se s ním nebavil. Takže to sou extrémny jo?

Takže myslí, že někteří lidi Tě můžou vnímat jako..

No jasně, jistěže. Hodně. Hodně. Ale já mlčím. Já se usměju a mysim si něco vo prdeli, usměju se nebo Dobrý den, ale myslim si Ty blbečku. Hodně lidí, promiň, teď hovořim mysim za všechny ty prodejce. Hodně lidí nás bere jako póvl. Ja ko spodinu, prostě to je nějakěj chudáček, tak mu dám pětikorunu, já se usměju, já poděkuju, já ju velice rád vezmu. Ale né... Né. Velice rád ju veznu, mě to pomůže. Ovšem není mě za potřebí vysvětlovat tomu dotyčnýmu proč. Jo? To by musel pochopit vo co de. Protože může to byt kdo chce. Do tohodle, do téhle situace s může dostat každej. Ať je to prezident nebo ministr nebo... promiň

že to takle říkám, kdokoli. To může mít vilu, tři baráky, patnáct aut a může se mu cokoli stát. A za dva dny, za tejdenn může bejt na mým fleku. Jo? Takže to je...

A kdybych se teda ještě vrátil k tomu srovnání těch jakoby dvou situací, když to vezmeme. Situace před a teď.

Podívej se... Je to promiň, že to tak řeknu... Vráťím se k tomu svému šermu. Tak jak se nedá srovnat historický šerm se sportovním, on je to, Tobě to nemusím, historický šerm, sportovní. Je to šerm. Ne. To je nebe a dudy. To je jak dybys srovnával akvabely s boxem. Nejde. Nelze. Sportovní a historické je úplně něco jiného a to jak sem žil předtím a jak žiju teď je úplně něco jiného. Srovnávat se to dá, samozřejmě. Srovnám. Ale rozumíš jak to myslím? Nemohu to srovnat jako takhle. Toto je něco nového... a oproti tomu, co bylo. Když sem byl v hospodě, bylo to dobrý, ale taky to nebylo úplně to nejlepší. Dyž sem stavěl ten barák, nebo pomáhal na tom baráku, dělal sem dost široko, renovovali sme celej statek jo? Taky to bylo dobrý, ale nebylo to vono. Tady toto, dyž začínáš vod píky a pomalinky vidíš, jak buduješ nebo to. Je to radost a to nemá strop. Kam se došplháš, rozumě samozřejmě, říkám došplháš, kam dojdeš, rozumně. To jo. A to je dobrej začátek. Nemůžu říct, že tam to bylo horší, ale toto je v každým případě dobrý. A su rád, že se to svým způsobem stalo a pokusím se jít pomalinky navrch. Jo? Ale rozmně, nemysím jako... Konečná votázka, teď je to takový velice zajímavý a řekl bych, je to vo fousek lepší, než tam to všechno předtím. Protože to má hlavu a patu. Má to motivaci nějakou. Že člověk vod něčeho začíná a někam by mohl dojít. A to kam nevíš, ale můžeš jít. Tam to bylo furt mám práci a najednou bum. A zas máš práci a bum. Tady můžu klidně udělat bum. Teď se tady vožeru jak carskej důstojník, všechny peníze, co mám, až budu brat teďka peníze za pár dnů nebo co, můžu to všechno pro to, nezaplatit ubytovnu, ze startu su na ulici... A pak co? Začínat od píky? To už je bacha. Dybych teďka nezaplatil ubytování, v ten určitej den... okamžitě nazdar na ulici. Věci do pytla do skladu a já na ulici. Až zaplatím. Je to napsaný i na tom jo? Takže jedna chyběčka, nazdar. Spousta kolegů nebo takle lidí to tak dělá. Jim stačí někde přespat, vono to nějak dopadne. Tam něco vysomruju, tam někde u kamoša, tam to, dělaj to někeří lidé. Léčebny, nemocnice a to no doprkýnka to ani vomylem. Někdo tak žije dokonce i deset a víc let. Nehrozí.

Takže jakoby, jestli sem to správně pochopil, výhoda té situace, ve které ses ocitl je ta, že máš nějakou perspektivu před sebou.

Áno. Pokud to bereš rozumně, v každým případě. Je to vodrazovej, výbornej vodrazovej můstek, pro člověka, kterej to bere rozumně a chce někam dojít. Protože já sem třeba, nehovořili sme o soukromí jo? K tomu by ses možná dostal. Soukromí jako takový já nemám zatím veškerý žádný, protože si ho nemůžu dovolit. To není nějaký jo, že bych kecal. Ne. Nemůžu si ho dovolit. Jaký soukromí? Na ubytovně? Je mi jednapadesát, to neznamená, že nemůžu mít známost. Ale jak? Kde? To bych musel bydlet u ní nebo se scházet nekde v hospodě nebo nedke, rozumíš a už mi není vosumnáct, aby mi stačilo jít za ručičku do kina, takže vo tomhle nepřeměšlim. Prvně vopravdu si musím něco zbudovat. Můžu mít přítelkyni nebo něco, mám kamošky nebo znám nějaký, to sem zatím hodil za hlavu, protože na to není čas a teď se něco dělá a až potom. Jo? Pokud mě takhle rozumíš. Ale vopravdu to je teda stupínek a de to nahoru. Takže teď jako to má něco.

Jo a když vlastně by sis tak zkusil vzpomenout na ten svůj život, kterejs říkal, že byl jednou nahore, jednou dole, tam nebyla žádná perspektiva, kterou bys jako vyděl před sebou?

Já Ti to řeknu takhle... Já sem měl ne tu smůlu nebo to štěstí. Prostě... Voženil sem se, dělal sem... Začátek. Úplně rychlovka... Práce... Šerm, beru to vod toho šermu, po vojně teda jo? Práce, šerm... hasička, manželka, děcko, pohoda. Ale časově nadupaný. Jo? Manželství

nakonec šlo do pryč, podržel mě velice šerm, protože sem to měl rád, dělal sem to. Partia vybornejch kluků a tak dál, vystoupení, divadlo... prostě paráda. Tréningy, dobrá parta, všechno. Ale zase, žádný šermovat jako blbci, to ne. Musel sem se hodně učit. Historii, jak se pletou drátěný košile jo, jak se šije to, Karel IV., Johanka z Arku, hudba slovo, scénáře, dyž člověk ví jo, nebo dyž chce. Moc mě to pomohlo... Potom, pak už člověk stárne, stárne, rozpadla se skupina, kluci se pohádali, todle, šerm, už nám je jednapadesát, necháváme to mladším jo? Protože to už tělíčko je vopotřebovaný, to už vopravdu padesátiletej dědek, je nás pár, co to eště bysme mohli udělat, ale to už vopravdu tělo nemůže. No a... takže... ta motivace vlastně...

No spíš ta perspektiva...

Motivace, pardon perspektiva... Pořád se něco hledalo, ale dyck, dycky se našlo, jak potvoru něco, co mě to zkazilo jo? Hovořím o sobě jo? To není výmluva. Ale vopravdu, už se to chýlilo, že budu někde bydlet, zas nic. Pak zas to padlo v práci. Jo? Pak zas. Takže furt člověk začíná, začíná, začíná. A zase. Neměl sem tu možnost, protože jak máma, tak táta umřeli, nezdědil sem vod žádnýho strejčka z Ameriky stádo klokanů nebo jo, tohodle, takže co si člověk neudělá, to nemá. A vono je to tak... Dobře. Je to tak spravedlivý jo? Každěj to má jinačí. Někdo zdědí balík a prošustruje ho. Já mám holou prdel, jak se říká a pomalounku, polehóčku...

Ešte esi bych se mohl zeptat jaký byl ten vlastně, co napomohlo rozpadu toho manželství, nebo co byla ta příčina.

Strašně jednoduchá věc. Protože já sem byl zvyklej na společnost, sranda, kamarádi, rád sem tancoval, rád veškerý hry, sport, volejbal, no co se týče sportu všechno. Hasička jo, jako dobrovolní požárníci, závody todle, sranda, kluci, do práce, rýsovač, udělal sem plakáty, todle, šerm, historie todle. Pondělí uterý... pondělí, středa pátek trénink, sobota, neděle vystoupení, dyž to byla sezóna, ve volnejch dnech hasička, to znamená ráno vo šesti do práce, do půl třetí. Bud' na trénink, anebo na hasičku, do rána a zas do práce, takže dom vlastně na návštěvu, jenom se vyspat, takže to se Zdeně nelíbilo. Chápu. Ale říkám jí Zdeňulo, my sme se poznali, dyž sem šermoval, na tréningy chodit budu. Jó, jistě, jistě. Ona shodou okolností absolutní antitalent na sporty. Jenom sedět a plest. Pudem do kina, to mě nebaví. Tak pudem na golf, to mě nebaví. Tak pod' do kina, to mě, tak co teď, já nevím. Nazdar. My sme se poznali v zimě, já rád tancuju, ona taky. Dali sme si skleničku vína, dobrý. No dva měsíce, domluvili sme, že se veznem, vzali sme se. Věděla to, já taky, no ale až sme potom přišli do toho, narodil se malej, uplně jinak. Jo? Takže stane se. Prostě sme se po třech letech zjistili, že si nerozumíme, nazdar. Ona podala žádost o rozvod, s tím, že by si mě nevzal ani krtek jo, protože já sem byl. Nestaral sem se vo rodinu, bla,bla,bla, ale to bylo kvůli tomu, aby, za sedm minut sme byli rozvedení. Kamoši do dneška jako v pohodě jo... dobry. Ona se vdala znovu, má manžela, má další dvě děti, žijí spokojeně, to je jejich problém.

No a kdyžs mluvil o tom, že jakoby byly ty úspěchy a pak ty neúspěchy, jakoby ty pády, tak kdyžs mohl tak zkusit jako obecně shrnout, co bylo příčinou těch pádů? Nebo jako kdo nebo co za to mohlo?

Podivej... Takle... Uplně vobjektivně... Současný, jak já, můj lidskej faktor, že sem... třeba udělal áčko v práci nebo sem se né vožral, ale... Po tréningu... né, to je jedno co. Já, já sem si za to mohl a samozřejmě taky náhoda jo, osud. Takže nemůžu říct já su dobrej a to všechno jenom ty, ne. Hovno. Spoustu věcí sem si zavínil sám, svojí nepozorností, lajdáctvím, blbostí a spousta věcí byla podmíněných něčím jiným, jako faktorem, ze kerej nemůžu. Normální, uplně normální jo? Nemůžu říct, že já sem byl šoupák a nemůžu říct, že osud byl na mě zlej.

Ne. Opravdu takovým nějakým normálním dílem, jak já, tak vosud jo? Uplně normálně. Každý je jiný. Někdo se rád rve, někdo rád já nevím hraje automaty, někdo já nevím jak bych to řekl. Prostě úplně normální život jo? Někdo ho má takovej, někdo takovej. Já se měl tu výhodu, že, tu výhodu, že sem byl zvyklý cvičit, pak šerm a tohle. To je svým způsobem nějaká kázeň. Nechcu tím dělat nějakou propadačku, ale je to. Jo? A proto možná i mi to pomohlo. Protože člověk přece jenom, když sportuje, Ty to určitě budeš znát, je to určitá kázeň, než když člověk se fláká. Jo? Takže... Tak jak já, tak osud jo? To prostě..

Takže kombinace tady těch dvou věcí...

Jasně, úplně normálně. Žádný, že bych se vymlouval na něco, ne. Za spoutu věcí si mohu sám a spousta věcí, bohužel nemůžu vlivnit jo?

A ještě když bych se vrátil k momentu, kdy ses zaregistroval na tom úřadu práce. Jakoby ztráta nějakýho toho zaměstnání a pak prostě nástup na ten úřad a to. Jaks to vnímal? Jak...

Chlapáku... to už je dávno, to by Ti...

Jenom obecně, jaký máš na to vzpomínky?

Na zaregistrování na úřadu?

No prostě, jak to...

Takhle... Esi to mohu shrnout jo, to bych musel zase rozvádět, nebudu. Tak sem si tam připadal jako balík. Jako vyloženě kus něčeho, s kerym je manipulovaný. Protože ale, bohužel musím na tom trvat, už vim vo co de jako jo? Jakmile seš na úřadu práce, seš něco. Seš v podstatě figura, číslo a nebo něco... ne s kerym se manipuluje nebo někdo manipuluje. Ale prostě seš hovno, seš nic. Vopravdu seš lidskou řečí seš nic. A seš prostě kus a seš procento, buď seš zaměstnanej nebo nejseš zaměstnanej. Nazdar. A nějaká lidská, promiň, že používám vopravdu ta slova schválně, nejseš nikdo. Seš prostě kus. Seš číslo, seš něco. Což není v todlenctom, nerad vo tom hovořim. V tomhle režimu je to úplně na hovno. Uplně na hovno, protože člověk by řekl demokracie, demokracie... Vo politice se nechcu bavit, vo zřízení taky ne, na to kašlu, protože to jednak nevovlivním, mysim si, že na to mám rozumnej názor, ale nebudu ho nikomu vnucovat. Prostě... jak sem přišel na úřad práce, v životě předtím sem s tím neměl problémy. Tak sem zjistil, že vlastně... nic. Koukal sem jak idiot. Pane Bartošek tohle, na počítači, ano jistě, přidej tehdy, tehdy. Já sem nepřišel na.. Přišel sem na úřad práce... to bylo snad poprvé nebo jedno z prvních a to byla léčba šokem, to je, to ...jo? To je takovej ten asi zlom, co bys potřeboval slyšet... Tady na Křenku na úřad práce jo, tak sme vypsali formulář, všechno tohle a Bylste někdy na úřadu práce, nebyl. Jo tak nástupní školení a toto, kde, kdy, na Vlhké tady v tolik a v tolik, já nevím v devět ráno nebo něco, říkám jo. Tehdy, tehdy. Ale přečtete si, co musíte, tak sem si přečetl musím. Přečetl sem si to, né, že bych to nečet. Milión šest bodů jo? Podepsal sem čtyry papíry nebo co, dobrý, školení v devět nebo v kolik to bylo, přijdu na... na to na tu Vlhkou jako na to školení. No bylo devět tři nebo devět pět. Jo? No kurnik šalina né nebo pěšky tak... Vopravdu devět tři nebo devět pět, vo tři nebo pět minut pozděj, paní u dveří prostě, Vy ste kdo? No Bartošek. Jó je po deváté. Já páám Prosím? No máte, v kolik ste tady měl být? Já páám no v devět... Nó víte, to už je pozdě. Já páám To nemysíte vážně? No víte tak běžte na úřad práce zpátky. Já sem přišel na úřad práce, hned vod tam, tam mě zdrbala jak koňa, Jaktože ste tam nebyl, já páám Ježišmarja, vo co de, dyť sem tam přišel vopravdu o pět minut pozděj nebo vo tři minuty. Ty bláho, no tak to... říkám To nemysíte vážně? A už to bylo. Né, že bych nějak to. A to sem pochopil, že su úplný hovno a že su kus. Tak jak pionýrské tábor, tak sem si v duchu myslel Tak mě polibte prdel, ale bohužel. Maj svoje režimy, chápu to. V devět

hodin, teď už to chápu úplně, protože někdo tam přijde třeba o dvě hodiny pozdějc nebo o tři hodiny je to bordel. No ale těch pět minut... Tak v tu ranu mě bylo absolutně jasný, vo co de. Jo? Takže veškerý, já tady mám napsaný pracák jo, jak blbec. Jo? Všechno dodržuju, jo, chodim, de to. Chtěj to tak, maj to tak. I když je to přitažený za vlasy, pionýrskéj tábor to je kolikrát lepší, než tam. Nebudu to rozebírat. Tak to byl takovej ten zlom...

No a... cítilš nějaký další zlom v momentě, kdyžs začal prodávat ten Prostor, když už to mělo nějaký jakoby...

Tak mezitím uplynulo mnoho let jako jo? Hele... nemůžu říct, že tím, jak sem začal prodávat Prostor se to zas... ne. To tak průběžně všechno jako, ale samozřejmě, zlom to je. Tak jak byl zlom určitej tenkrát těch, teď je zlom vod toho prostoru a teď to začíná mět halvu a patu jo? A vzhledem k tomu, že stárnu a když srovnávám, mám milion času, když tam stojím, přeměšlet vo tom co zétra, co to, člověk už vopravdu, né že bych stárl, ale už si to tak probírám, že teďka už nehrozí, že bych se někde vožral jak carské důstojník nebo udělal nějakó raněčku nebo co bych řekl, seru na to, tam nepřidu, todle, né. Rozumně sem se domluvil třeba s těmi vrátnými tam na té ubytovně. Oni vědí, že od rána do večera tu práci... Předpokládám a je to tak asi vidět, že mě už berou jako rozumně, jo, že se ke mně nechovaj jako k blbcovi jo? Takže... jasně, ne že by mě dělali benevolenci, ale rozumně, bez problémů. Tam se třeba fouká, jestli nemáš nafoukaný... Protože já sem opravdu nepil, já sem několikrát si foukl, nenadéchal sem, tak už mě pak nenechali fókat, dyž vidí, že nepiju jo? Nebo... dyž jim řeknu, jó, Du na pivo, nebo dám si dvě piva, nemusim foukat, protože vopravdu jedno dvě piva, vo nic nejde za celej den jo? Takže tam ten zlom je a... to sem chtěl říct, že prostě... Pořád platí jako v deset hodin tam. A teďka třeba dyž předevcírem sem řekl třeba, nevím ,byl pátek, Možná přidu vo něco pozdějc jo? Budu si tam hrát kulec nebo bych se někde zdržel, abych nemusel stíhat jak blbec, tak napište do dvanácti jo? Stejně sem tam byl vo půl jedenácté jo, ale... jo? Abych nemusel v klidečku. Stačí dybych, příklad. Dybychom se teďka domluvili, že pudem někam já nevím, nebo zdržíme, stačí zvednout telefon, Bartošek, zdravím, přijdu až zítra nebo to, bez problémů. Jo? Takže...

Jasně. Takže Tys říkal, že v momentě, kdy si ztratil to bydlení, pak začals prodávat nebo nejdřív začals prodávat a pak ztratils to bydlení tak, že se to, je to jakoby tak, že se ten Tvůj stav postupně pořád zlepšuje, že se jako, že si Tě lidi pamatujou, že ty seš ten bezproblémovej, nebo...

Nemohu mluvit za lidi jo? Ale z mýho pohledu...

Né, jak to vnímáš?

Z mýho pohledu je to dobrý. Z mýho pohledu je to dobrý. Tak jak se najde nějaké štengrbacil nebo to přehlížim. Ale vopravdu je to dobrý. Je to dobrý. De to tam kam bych si představoval jo? Spokojenost...

Takže perspektiva tam je...

Rohlík, úsměv. V uvozovkách samozřejmě. Ale... De to pořád k lepšímu jo? Takže paráda.

Jasně. Takže budoucnosti se nebojíš?

To bych musel já zklamat. Vopravdu já udělat nějakou raněčku a nebo... jak se říká boží mlény jo, přejede mě parní válec, zlomím si čapu nebo něco to už je, to neovlivníme. Ale paráda. Jo? A co se týče, kdybych moh dokonce... Přišla za mnou paní tam, to už je takový bokem, nerad vo tom mluvím, vo těchdle věcech, přišla za mnou paní, vona tam chodí na kafičko a todle vždycky, tak pokecáme... Povidá no ale... já sem si od vás ještě nic nekoupila, tak já si od vás jeden vezmu. Já pám čeká na vás jo, tady todleto, tak si vodemě

vzala a už se známe jo a pak si kópila, protože ona tam dycky pije kafe, čekám, tak sme si, tak kecáme, kecáme a on pá No ale voproti těm, já dyž tak chodim po městě, vy ste takové čisté, takové voblečené, já pá Hele děkuju, děkuju, to nemusíte a zas, to víš že se ti honí hlavou různý věci. Tak sem si vzpomněl na to, vo čem sme hovořili, vopravdu záleží na tom, jak kdo se chová, jak kdo vystupuju, jak je voblečenej, todle. A vona říká No dyž já tam vidím někoho, von je tak vorvanej, špinavej jo, smrdí jo? Ale vod Vás si ráda koupím, já pá Tak vám děkuju a jestli vás můžu vo něco poprosit. Že ste to řekla mě, to je pěkný, ale tady máme telefonní číslo jo, zavolejte, tak zavolala na redakci, špica jo? To je jako taková satisfakce, takový... Jo?

Velký plus.

Nezdržuju Tě?

Né v pohodě. Já jako asi už by mě stačilo to, co sem se chtěl dozvědět, takže děkuju tady za rozhovor.

Ja říkám, tak jak ses ptal, esi sem neodpovídal blbě..

Né v pohodě. Všechno v pořádku. Díky moc.